

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS,
MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

UIT DE LEVENSBRON.

IN GODS LEERSCHOOL.

Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.

Ps. 139: 23 en 24.

Welk een gedachte!

God kent ons; Hij weet alles van ons; Hij doorgrondt ons. „Gij weet mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijne gedachten.”

Daaraan denken wij zeker veel te weinig. Ook zijn we van nature zóó, dat we ons maar 't liefst verbergen willen, verbergen voor ons-zelf, voor andere menschen en . . . . voor God.

Ja, voor God ook. Dan zijn wij als Adam, die onder de boomen van den hof, in de schaduw, God wilde ontvluchten. Ook David heeft zich wel eens voor God den Heere willen verbergen. Toen, toen hij in groote zonde gevallen was en God eerst den profeet Nathan moest zenden, om hem tot erkenning van schuld te brengen. Maar toen David psalm 139 dichtte, was hij anders gestemd.

Toen had hij geleerd, dat geen mensch zich voor God verbergen kan. „Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.”

Maar toen wilde David zich ook niet meer voor God verbergen.

O, als wij zondaren, er aan denken, dat een hoog en heilig God alles, alles van ons weet, onze geheimste gedachten kent, ons doorgrondt, schrikken we terug. We sidderen, als we hooren: „Adam, waar zijt gij?” We zouden willen vluchten, ons willen verzetten.

Maar de roepstem Gods is onwederstandelijk. We moeten komen, we moeten naderen, zij het met schaam-

rood aangezicht, zij het als de tollenaar, die ook zijn oogen niet durfde opslaan.

Tot . . . . wij onze zonde gaan haten en verafschuwen. Tot wij, door des Heeren Geest geleerd, tegen onze zonde leeren strijden. En dan ontdekken we telkens weer, dat ons hart zoo arglistig is; dat wij ons-zelf nog maar zoo slecht kennen; dat wij zoo vaak blijven aan de oppervlakte, en niet afdalen in de diepte van ons eigen hart.

En dan naderen we tot God. Hij kent ons. Dat schrikt ons dan niet meer af, maar, hoe verlegen ook, als wij staan voor Zijn heilige oogen, bidden we: „Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of er bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.”

Wie zóó bidt, mag reeds zijn hart aangeraakt weten door den Heiligen Geest. Zóó kan alleen het kind Gods bidden, dat aanvankelijk eigen zonde en schuld reeds leerde zien.

Wij kennen ons-zelf niet volkomen; God kent ons geheel. En nu wordt ons de bede uit het hart geperst: „O, Heere, laat Uw alziend oog dan maar doorschouwen mijn hart; laat Uw licht dóórdringen tot in de donkerste schuilhoeken.

Ontdek mij aan mijn zonde, mijn schuld, mijn hoogmoed, mijn ongerechtigheid, mijn eigenliefde.” Zulk een gebed getuigt van veel strijd, getuigt ook van algeheele overgave.

Als we zóó bidden, zijn we verloren gegaan aan ons-zelf. Willen we alles opgeven. Willen we zelfs sterven aan onze zonden, opdat Christus in ons leve.

En dan wordt het ons tot een eeuwige verheuging, dat God ons kent, ons geheel kent. „Want Hij weet, wat maaksel wij zijn.” Hij kent ons en . . . . Hij vergeeft. Hij kent ons . . . . maar Hij buigt zich in liefde tot ons neer. Hij kent onze zondige geaardheid . . . . maar Hij wil met Zijn Heiligen Geest wonen in ons hart.

Als God ons Davids gebed heeft leeren bidden, als wij 't mochten leeren in Zijn leerschool, komen we

ook tot de rechte zelfkennis. God ontdekt ons dan hoe langer hoe meer aan ons-zelf. En dan leert Hij ons ook, ons niet langer voor ons-zelf te verbergen. Hij leert ons, ook tegen anderen waar en oprecht te zijn.

Wie Davids gebed bidt, ontvangt ook dáárdóór kracht in den strijd tegen de zonde. Als God ons hoe langer hoe meer aan ons-zelf ontdekt, zien we, hoe diep, diep schuldig we zijn. En dan schrikken we van ons-zelf. Maar dan stijgt ook te vuriger ons gebed omhoog: „Verberg Uw aangezicht van mijn zonde, en delg uit alle mijne ongerechtigheden.” Maar ook: „Zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.”

Zoo leeren we in Gods leerschool alles opgeven, ook onze verborgenste zonden, door geen mensch vermoed, door onszelf nauwelijks gekend. Ja, zoo leeren we alles opgeven, wat ons verre zou houden van God en zoo worden onze gangen en treden vastgemaakt op het smalle pad, dat ten eeuwigen leven leidt.

God kent ons.

Of we willen of niet: Hij kent ons geheel.

Of we ons voor Hem trachten te verbergen of niet, Hij doorgrondt ons.

Gelukkig wij, als wij, niets meer verbergend, ons hart open en bloot-stellend voor den Alwetende, Davids gebed leeren bidden: „Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.

K.

MEISJESLEVEN.

Er is een tijd geweest, dat de opvoeding der meisjes, tenminste na de gewone schooljaren, een gansch andere was dan die der jongens.

Het schoolleven mocht wat meer of minder lang duren, naarmate de kinderen kwamen uit meer- of minder gegoeden stand, vast stond toch, dat de meisjes werden opgeleid voor 't huishouden, terwijl alleen de jongens een beroep of een ambacht kozen.

De woorden van den dichter:

„Leven der vrouw, meest ontplooit gij uw blaren
Stil, in de schaduw van 't vredig tehuis.”

waren toen op *alle* meisjes van toepassing.

„Saai,” zegt iemand?

Misschien minder erg, dan ge denkt. De huishoudelijke bezigheden waren toen meerdere dan nu; veel van wat wij nu buitenshuis, door vreemden, laten verrichten, werd door de vrouw van vroeger zelf, en zeker niet minder degelijk, gedaan.

„Ja maar, 't huishouden zelf, dat lijkt me zoo saai!”

Ik hoop niet, dat er onder mijn lezeressen zijn, die er zoo over denken.

Want wel wordt tegenwoordig tusschen jongens en meisjes, wat de opleiding betreft, niet dat onderscheid gemaakt van vroeger.

Van de meisjes wordt nu, evengoed als van de jongens, gevraagd: „wat zullen ze worden?”

En de omstandigheden maken dit dikwijls noodig.

Maar in de eerste plaats wordt er, ook door geleerde professoren, telkens op gewezen, dat meisjes anders aangelegd zijn dan jongens, en soms slechts ten koste van haar gezondheid dezelfde studie kunnen volgen als de jongens.

En ten tweede is echt huishoudelijk werk nooit saai, omdat het er op gericht is, anderen te gerieven, te helpen en te dienen, en wat we waarlijk doen voor anderen maakt ons leven rijk inplaats dat we er saai en vervelend onder zouden worden.

't Ligt er maar aan, hoe je de zaken aanvat: het meest interessante kan vervelend gemaakt worden door iemand, die er niets voor voelt, en het meest gewone kan vermooid worden door onze liefde en onze toewijding.

Of „Meisjesleven” dan alleen bestemd is voor huishoudelijke meisjes, en niet voor haar, die reeds nu haar eigen brood verdienen of dit in de toekomst hopen te kunnen doen?

Geen sprake van.

Maar het is wel alleen voor haar, die, wat ze ook zijn of hopen te worden, zich vóór alles meisje, aankomende vrouw voelen.

Het is geen toeval dat ge een meisje zijt.

Het is ook geen toeval, dat er mannen en vrouwen, jongens en meisjes bestaan.

Het is een scheppingsordonnantie.

God heeft het zoo gewild, en het zoo gemaakt.

En omdat God het zoo gewild heeft, moet ge, hoe of wat uw leven ook is, altijd beseffen, dat ge als *meisje* een roeping hebt.

Moet ge trachten, die roeping te leeren kennen en in Gods kracht te leeren vervullen.

Moet ge trachten u biddend voor te bereiden voor uw taak straks als vrouw, in de maatschappij of in het huisgezin, waar God u plaatsen zal, doch steeds niet als gelijke van den man, maar als een andere, die juist door dit anders-zijn een eigen plaats hebt in te nemen.

En omdat er rondom ons zooveel stemmen gehoord worden, die het anders beweren; die prediken, dat de vrouw gelijke rechten en gelijke plichten heeft als de man; omdat ook door dezen gruwelijken oorlog, die zooveel mannen als slachtoffers vraagt, veel meisjes reeds nu gedreven worden tot een arbeid, die niet met haar vrouwelijken aanleg strookt, willen wij trachten u te helpen uw roeping te verstaan; willen wij probeeren, u den weg te wijzen, opdat er niet eens in de toekomst gevraagd zal worden: geef ons vrouwen, die zich niet schamen, vrouw te zijn; die er niet haar hoogste eer in stellen te zijn de gelijke van den man, maar die nog, naar het schoone lied van Schiller, ervan weten: „hemelsche rozen te vlechten in 't aardsche leven.”

Het is geen lichte taak, die u, als meisjes, wacht.

En ge zijt nu nog in de periode, dat ge moogt